

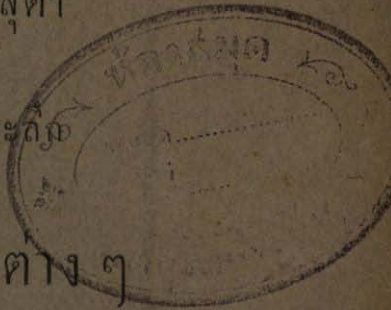
๑๘๔

ในงานพระราชทานเพลิงศพ

มหาอำมาตย์โท เจ้าพระยาสุธรรมมนตรี (ปลื้ม สุจริตกุล)

พระสุจริตสุคต

พิมพ์เป็นที่ระลึก

รำลึกกระวาต่าง ๆ

วันที่ ๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๘

ณ เมรุวัดเบญจมบพิตร

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์ ไสภณพิพรรฒนาการ

อส
ส783ร
2478

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961117618

วันที่ ๑๙ / ๖ / ๒๕

เลขที่รับ ๐๒/๑.

เลขที่ ๕๑.

๗๕๕ จ

ในงานพระราชทานเพลิงศพ

มหาอำมาตย์โท เจ้าพระยาสุธรรมมนตรี (ปลื้ม สุจริตกุล)

พระสุจริตสุตา

พิมพ์เป็นที่ระลึก

สมบัติห้องสมุดพระสุตา.

รำลึกระวาทต่าง ๆ

วันที่ ๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ เมรุวัดเบญจมบพิตร

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ ไสภณพิพรรฒธนากร

แจ้งความ

ข้าพเจ้าคณิศรคุณพ่อ คือเจ้าพระยาสุธรรมมนตรี
(ปลัดม.สุจริตกุล) นั้นเป็นฉันทน์ เพราะข้าพเจ้าได้
เคยอยู่ปฏิบัติรับใช้ท่านมาแต่อายุได้ ๑๖ ปี จนกระทั่ง
อายุได้ ๒๕ ปี จึงเข้าไปรับราชการเสวยในพระราชวัง
คุณพ่อไปถึงอสัญกรรมเสียที่หวหิน เมื่อวันที่ ๑๒
เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๗ ข้าพเจ้าไม่ได้เห็นใจ
ไม่ได้พยายาม รู้สึกเศร้าเสียใจอย่างสาหัส แต่ก่อนนั้น
เมื่อคุณพ่อช่วยคราวใด ข้าพเจ้าก็ได้ช่วยพยายามท่าน
ทุกคราวมา คราวไหนก็ไม่หนักหนาเท่าเมื่อพุทธ-
ศักราช ๒๔๖๓ ท่านช่วยเป็นลมรอมพาด มีอาการ
ไม่รู้สติไปครึ่งกาย ไปรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล
จุฬาลงกรณ์ พ่อคอยยั้งชั่งชั่งก็กลับบ้าน แต่แขนขวา
ของท่านยังใช้การไม่ได้ ข้าพเจ้าต้องยืมข้าวให้ท่าน
อยู่ประมาณสักหกเดือน แขนท่านจึงค่อยใช้การได้

ข้าพเจ้ายิ่งนึกภูมิใจว่า ได้สนองพระคุณคุณพ่อมาพอใจ
ทีเดียว

เมื่อเวลาที่ข้าพเจ้าอยู่กับท่าน ท่านเคยเล่าความ
เป็นไปของท่านแต่เมื่อเล็ก ๆ ให้ฟัง ลางตอนก็มีตลก
จะขำ ๆ อยู่มาก

ท่านเล่าว่าท่านเกิดที่บ้านคุณทวด คือ ท้าวสุจริต-
ฉำรง (นาค สุจริตกุล) อันตั้งอยู่ที่ตำบลสะพานด้าน
เจ้าคุณปู่ คือ พระยาราชภักดี (โค สุจริตกุล) เป็น
บุตรสุดที่รักของคุณทวดมาก เป็นเหตุให้ท่านมีใจ
ภรรณาลงมาถึงคุณพ่อด้วย คุณพ่อว่า คุณทวดท่าน
เป็นคนดีถ้วนมาก สิ่งไรไม่ควรเสียก็ไม่ให้เสีย แม้
กระนั้นท่านก็ยังความใจคุณพ่อไม่ให้ขัดใจ คุณพ่อ
ยังเล็กไม่รู้เรื่องอะไร ปลื้มก่กล้วยในเครือ ซึ่งคุณทวด
เก็บไว้ขายนเรอนบ่ออกทิ้งลงไปใต้ถุน แทนที่คุณทวดจะ
แต่กลับบอกโดยอธิบายที่จะไม่ให้เสียหายมากไปว่า

“พ่อใหญ่ อย่าบอกเลย ทิ้งลงไปทิ้งลูกก็แล้วกัน”

ค

คุณพ่ออธิบายว่า “บล็อกทิ้งให้ท่านมันกิน” ท่านก็นิ่งไป

คุณพ่อก็ไม่หยอก บล็อกด้วยทิ้งใต้ถุนจนหมดเคแคว็ด
คุณทวดก็สู้งด้วยความรักจนมน้ำใจหลาน

ครั้นคุณพ่อค่อยโตขึ้นก็ออกจากบ้านคุณทวดไปอยู่ในพระบรมมหาราชวัง ที่ตำหนักสมเด็จพระศรีสวรินทิราบรมราชเทวี พระพันวัสสาอัยยิกาเจ้า ได้ตามเสด็จพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวไปในที่ต่าง ๆ ครึ่งหนึ่งตามเสด็จพระราชดำเนินไปวัดอรุณราชวราราม ไปเห็นยักษ์ใหญ่ที่ประตูหน้าพระอุโบสถให้นั่งใจ พอลบมากี่พรรณาถึงแต่เรื่องยักษ์อยากเคียบโตเท่ายักษ์ใหญ่ ทำให้คนเห็นชั้น จึงพากันเรียกท่านเป็นสมญาว่า

“คุณยักษ์ใหญ่” ตั้งแต่นั้นมา

ท่านชอบอยู่ในวังมาก บางทีเจ้าคุณปู่ก็รับมาค้างบ้าน พออายุได้ ๑๕ ปีได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า

ส่งตัวออกไปศึกษาวิชาต่างประเทศยุโรป จนอายุได้
 ๒๕ ปี จึงสำเร็จวิชากฎหมายอังกฤษ กลับเข้ามารับ
 ราชการสนองพระเดชพระคุณสืบไป

คุณพ่อมีนิสัยเป็นคนมีน้ำใจ โอบอ้อมอารี ชอบ
 สนุกสนานว่าเรริงเสมอ ครั้งหนึ่งได้เลือกคนคนຈັດตั้ง
 ขึ้นเป็นวงสักระวา ให้ร้องเล่น เป็นสิ่งที่ท่านชอบมาก
 ที่สุด ข้าพเจ้าได้ฟังก็คิดใจอยู่ ครั้นถึงพุทธ-
 ศักราช ๒๔๗๗ นี้ จะแต่งการศพท่านเพื่อรับพระพรราชทาน
 เพลิง คิดจะพิมพ์หนังสือแจกเป็นที่ระลึกแก่ญาติมิตร
 จึงคิดว่ารวบรวมสักระวาร่าต่าง ๆ ซึ่งเคยเล่นอยู่ที่บ้าน
 อันเป็นสิ่งที่ชอบใจคุณพ่อพิมพ์จะเป็นการดี เพราะการ
 เล่นสักระวาร่าร้างไม่ค่อยมีใครเล่น เห็นว่าขยทหายมี
 แต่จะสูญหายไป แม้ได้พิมพ์ขึ้นไว้ ก็จะต้องอายุให้ยาว
 ไปได้ ข้าพเจ้าจึงพยายามน้กยทตามท่จำไว้ ได้เขียน
 ให้พิมพ์ขึ้น อาจวิปลาศคคลาคลเคลื่อนไปบ้างก็ได้
 หากเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าขออภัยแต่ท่านทั้งหลายเถิด

จ

ข้าพเจ้าหวังว่าถ้าคุณพ่อมีญาณวิเศษที่จะทราบการกระทำ
ทั้งนี้ไปแล้ว คงจะพอใจเป็นอย่างยิ่ง ขอความตั้งใจ
ดีของข้าพเจ้านี้จงเป็นผลสำเร็จสมความมุ่งหมาย
ของข้าพเจ้าเถิด

พระสุจริตสุตา

กรุงเทพฯ ๑ วันที่ ๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๗

พระทอง

สักกระวาชอัยงคเณศพิรุฬหเมศ
เสด็จประเวศบรรลึงกัถิงหงส์
ไหว้สยามภวนุญาณสำราญองค์
เสด็จทรงโกศเยี่ยมณินิล
ไหว่นารายณ์ฤทธิรงค์ผู้ทรงครุฑ
อยู่สมุทระทะเลนบบรรทมสินธุ์
ทั้งสามพระประเสริฐเลิศฟ้าดิน
อย่าราคินเข็ญมารบีค่านับเอย

สักกระวาเทพบรรทม

สักกระวาทารายนอากาศ
เห็นโอภาสเพรียกพร้อมล้อมจันทร์โคม
ทรงกลดศกษณพันพะโยม
งามประโลมโลกาเมือราตรี
(สร้อย) องค์เทวราชเรืองศรี
สถิตย์ที่พรพรรณราย

สร้างคเณนอฆ่าเรอถวาย

วังเวงบรรเลงเอย

เสียงกลัวยาวราโฉม

น้ำเสียงขระโกลมละเลิงหลง

แหว่กั้ววานเวียนวงมิรู้วาย

(สร้อย) องค์เทวราชเรืองศรี

สถิตยที่พรพรรณราย

สร้างคเณนอฆ่าเรอถวาย-

วังเวงบรรเลงเอย

ตกคว่นจวนแจ่งจะแสงทอง

เห็นคาวเคอนเคลอนส้องก้อยส์

เหมือนนาคำร่าร้องพรอองวาท

หนาทจะเคลอนเหมือนเคอนเอย

(สร้อย) องค์เทวฤทธิสถิตยแท่นทอง

สร้างคเณนอฆ่าเรอถวาย

กวยบรรเลงเพลงสวรค์

เทวัญนิทรารมย์เอย

แสนอัยสร้ออนเสียง

สำนวนสำเนียงเสียงร้อง

เสียงเสนาเสียงเพราะพร้องสำระพรรณ

(สร้อย) องค์เทวฤทธิสถิตย์แทนทอง

สร้างคชบริขารนิรันดร

ควยบรรเลงเพลงสวรรค์

เทวัญนิทรารมย์เฮย

สักระวาภิรมย์สุรางค์

สักระวาชาลัยในน้ำถ้อย

คิงนำพลอยเพชรรัตนจำรัสฉาย

ตรงใจความงามกตทพิปราย

แสนเสียดายคกถ้วนจวนเวลา

(สร้อย) ไ้อ้เจ้ากวมณฑาทอง

จะหลงลับห้องไม่แลเห็นเฮย

จำใจจำพรากรจำจากเล่น

จะจากไปก็ไม่เห็นคงหวลหา

จะเป็นสุขทุกวงสักกระวา
 ขอนิราแรมไว้หนักใหม่เอย

(สร้อย) ไ้อ้เจ้าดวงตอกไม้แก้ว
 จะหลงลับแล้วไม่แลเห็นเอย

สักระวามอญกระระ

สักระวาว่าจะไปกระไรหนอ
 เหมือนเค็ดช้อรักวางไว้กลางหน
 พยัคฆ์จะร้างห่างเสยยที่เคยยล
 ยงค้ำรว้องสังระวังไพร

(สร้อย) ไ้อ้เจ้าดวงตอกไม้แก้ว
 เห็นแล้วก็หายไป
 กรรรมเอ๋ยกรรรมนี่จะทำกระไร
 เห็นสักขาดัยเสียแล้วเอย

(สร้อย) ไ้อ้เจ้าดวงมณฑาทิพย์
 จะลอยลึบนภาลัย
 หอมหวลยวนใจ
 อิศวรเชอไสยาส์เอย

ไกรสรเมื่อจะจรจากดำแก้ว
 จึงส่งแถวพนาวันอยู่หวนไหว
 น้อยหรือนข้างไม่มีซึ่งเยอใย
 เห็นใจเสียแล้วไม่รักสักระวาเคย

(สร้อย) ไ้อักชายหมายมั่นหม่อมเวท
 ซึ่งประเวศไพรสณฑ์สวนขยผา
 ด้วของน้องน้อยเหมือนอย่างคอกสร้อย-

สมณฑา
 แสนส่งสารภุมราไชวาคณาเสียแล้วเคย
 (สร้อย) น้ำคำเคยเจ้าเขยน้องเคย
 ที่เจ้าว่าโรยเสียง
 หวานเพียงขแก้ว
 หน่ายอ้อยเคยทราวมทรวงกระคัลย

สักระวามอญรำดาพ

สักระวาใจหายไม่วายคิด
 นี้จำจิตต์จากเล่นใจเป็นห่วง

๖

เหมือนดาวเดือนลับลงกับดวง
ดาวร่วงโรยร่าน่าเสียดาย

(สร้อย) เจ้าช่อมะกอก

เจ้าดอกกระดินทอง

ริน ๆ รวยริน

หอมเหมือนกลิ่นผลากรวง

ทั้งถอยค่านาเสียงพร้อมเพียงเพราะ

ช่างเหมาะเจาะจับจิตต์คิดไม่หาย

ไม่ลืมมิ่งทั้งดินถวิลวาย

เมื่อนัดใหม่จึงค่อยร้องพรตพร้อมเอ๋ย

(สร้อย) ดอกดินอยู่ใต้หล้า

ดอกฟ้าอยู่เขาไกรลาส

แม้มิได้เห็นเจ้า

ใจเรานี้จะขาด

สักระวาพะมาเห่

สักระวาจิตไปก็ใจหาย

แสนเสียดายสักระวานักหนาหนอ

เคยกล่อกรชัยวัยเลี้ยงเลี้ยงวีรช

เลี้ยงกายซ้อคำกิตยงคิตใจ

(สร้อย) อ อ้อ อ้อ แต่เฮยสวาเม อ้อ อ้อ อ้อ

อ๊กหงอขยหล่าหง

เที่ยงคนคนคกแล้ว

คเหว่าแ่วว ๆ หวานเฮย

จะลาแล้วยังฮาดขยใจวาววัย

เหมือนเกอนท้วนจวนท้วยลัยไลล

ค้อยออยู่เกิดสักระวาจะลาไป

อย่ามีภัยจงเป็นสขทกคนเฮย

(สร้อย) อ้อ อ้อ อ้อ ชันตาเป็นตะกอง อ้อ อ้อ อ้อ

คกนักหนาตาไปก่อนเวลาจะค่อนรุ่งแล้วเฮย

หวานน้ำคำหวานฉ่ำคิตใจ

ถึงจะหวานสิ่งใดไม่เหมือนเลี้ยงร้องเฮย

สักระวาตลุ่มโปง

สักระวาจำคลาตนิราคนช

เหมือนอนนรทจากอษามารคว

หมอนพระรามตามไถ่มฤคิ
 อสรัดกพาส์ตาจร
 อีเหนาจากขยบายพาพักตร์
 ทั้งสามรักแรมร้างห่างสมร
 จะจากรักสักกระวาแสนอาวรณ์
 ยิ่งกว่าอันสามภคิรีพลัดคู่เอย

สักระवालมพิศชายเขา

สักระวาเวลากว่าสียชุ่ม
 นำค่างชุ่มเยือกเย็นกระเซ็นหนาว
 พระจันทร์เคลื่อนไกลนร่วงทั้งดวงดาว
 คุแหววาวแสงวิไลพระเมรุ
 ดึกขยับแล้วพระทองร้องรำลา
 เห็นขอบฟ้าสีแดงเป็นแสงเสน
 พระสิริยงค์ทรงรำพึงจะดังเวร
 ถูกเกณฑ์มาขนรรตกันกรตเอย

สักระวาเขมรขาว

สักระวาอาลัยญาติหวล

แสนวันจวนทรวงเศร้าเฝ้าถวิล

เป็นบุญน้อยวาสนายาพิน

จะต้องรณลาราคนิราศไป

ใจหนึ่งหลงฟังคารมอยากชมชื่น

ใจหนึ่งฝันใจหนึ่งคิดพิศมัย

ฟังไม้เขื่อนเนอกรรมต้องจำไกล

สักเมื่อไรหนอจะได้พบประสพเคย

(สร้อย) ออชอป้องพระโอรนจำลของ

ไหง่เคยกตมตาชนี้ยะ

ม้วยกลกเคย

ม้วยกลกยังเพลย

สักระวาสาวลิมหอ

สักระวารাত্রคินนุหนอ

หอมเหมือนช่อดอกไม้ที่ในสวน

เหมือนนางแย้มแกมกระถินกลิ่นล้ำทวน

ระคนหวอลมพามาชูใจ
 (สร้อย) รักเจ้าช่อภมเรียง
 เฟ่งแต่เพียงพอพิศวง
 สำคัญว่าหอมก็หอมไปปลิศ
 ครั้นเข้าไปชิตกกลิ่นนี้ไม่ส่งเหมือนประสงค์-
 เลยเฮย

เจ้าพวงพยอมหอมหวล
 ยิ่งหอมยิ่งชวนชื่นใจเฮย
 หรือชรอยภมรินเฝ้าบินว่อน
 ไปเคล้าคลึงเกษรอยู่ใกล้ ๆ
 จึงคลบอบมาหรือว่าไร
 แต่หอมไม่เคยคู่สู้ห้องเฮย
 (สร้อย) รักเจ้าช่อวงเฮย, จะแลดิบลิ้วส่งลอบ
 ชงหัดถหรือกรหรือจะชันชิต
 เห็นเหลือจะคิดสออสอย
 อย่าทมายชม้อยเลยเฮย รักแก้วของน้องเฮย

สักระวาจั้นเก็บบพผา

สักระวาหวานคำหวานน้ำเสียง

ไต่ระเหยยเรียบเรียงสำเนียงสนอง

ล้วนกระวีปรีชาขัญญากรอง

เชิญพระทองปทุมมาลัยข่านาญจริง

(สร้อย) เสียกายเอ๋ยเสียกายเสียงสำเนียงร้องรับ

กรรมเอ๋ยจะล้วยไปเสียแล้วหนอกเอ๋ย

จะจากไปก็ไม่วายอาลัยเลย

จะจำลาอาลัยใจวิหวาม

กัวยสุนทรกลอนความงามทุกสิ่ง

จะลีลาคลาคลาตหวากประวีง

ขอให้ ยิงเป็นสุขทุกวงเขย

(สร้อย) เสียกายเอ๋ยเสียกายหงส์ทองจะตั้งคลาคลา-

คลา

ใจเอ๋ยจะจากไปเสียแล้วหนอกเอ๋ย

จะจากไปก็ไม่วายคลายไคกเลย

สักระวาพระยาตานี

สักระวาอาลัยระไกลศรี

เหมือนนราตรีผลจันทร์ขวัญเวหา

พอดึกคล้อยลอยดับไปกับตา

หมู่ดาวใหญ่ น้อยคล้อยตามพลัน

ขอฝากจิตต์ครึ่งใจไว้ร่วมเสียง

คนทว่าจำเรียงบำรุงขวัญ

โอ้ชาติน์ชรอยกรรมจำจากกัน

ขอผูกพันพิสวาทชาติหน้าเฮย

(สร้อย) บำไบชาติน์เฮย

โอละชาไวด

เฮเฮเฮเฮเฮเฮ เอะเอบ่าบายไ้ เวียงนะ

ฮาโอละชาไวด เอเววาตึนา

สักระวาฝรั่งำแท้

สักระวาเจ้าดังภาพญาหญิง

สมรมิ่งกรมอกให้หมกใหม่

(สร้อย) ไฉ้ว่าอกเอ๋ยกรรมอกเอ๋ยจะทำฉันใด
 แม้นไม่มีห้องข่งใยตัวฉันไม่ไกลเลยเอ๋ย
 แสนรักร้องสนของสำเนียงนี้หนานะดวงเอ๋ย
 ขอจำพลากรจำจากจำไปจำอกจำใจจำจิตจำ-
 ไกลกันเอ๋ย

นิจจาเอ๋ยเคยสรวลสำรวลเล่น
 จะจากไปมิได้เห็นก็ใจหาย
 จงเป็นสุขทุกวงอย่าอันตราย
 ขอตาเลือนเคลือนกายไปก่อนเอ๋ย

(สร้อย) ไฉ้แสนเสียตาย
 ไฉ้ว่าเสียตายนักจะต้องหักใจจร
 ใจเอ๋ยจะขาดรอน ๆ
 ค้วยสารสุนทรพระทองเอ๋ย
 แสนเสนาะเพราะเหลือប់ถิ่มเลยหนาดวงเอ๋ย
 หวานใดหนอขบ้แม้นน้ำคำหวานประจำอยู่-
 ในน้ำใจเอ๋ย

สักกระวารำแขกลพบุรี

สักกระวารำกาศพราวดาวระยัย

ศศิธย์เลื่อมโลกให้ โศกศศิธย์

เคยส่องแจ่มแสงอร่ามงามจันทร์

ช่างท่วนต้นเมฆารีบคลาไคล

(สร้อย) ฮักซาลิมา ฮักซาลิมา ฮาลาวอระชา

เห่เฮ้ หล่าเล เฮ้เฮ เฮละไว ฮาลา

ลาวระสุ ระสุ อินโคไซน่า เฮ้เฮเฮเห่

นี้จะอยู่หรือจะไป

ไม่ไว้ฮาลัยแก่พระทอง

อย่าเพื่อสลักคัตว้อง

เจ้าเพอนสนองลำเนียงเอย

เสียดายนักทองแซมมาแลเปล้า

ทรวงจะเศร้าเสียด้วยรักหักไม่หาย

พินิจดูทองฟ้าก็พรว่ำพรวาย

จวนประกายชนสูงจะรุ่งเอย

(สร้อย) วันชาติระชา ชกวีชาระเซ็น เห่ง์เหล่าชั้น
 ไช้ชะวัน ลาลา ไร่ลาชา ล่าดิ ลาวันตุล
 เห่ง์เฮเฮ

เลียตายเฮย คิตไปใจหาย
 เลียตายสำเนียง สงสารน้ำเสียง
 เพียงจะขาดใจเฮย

สักระวารำสร้อยมยุรา

สักระวารำทรายนอากาศ

สุกสอาดแจ่มกระจ่างกลางเวหา
 ทรงกลดสกลชนพนนภา
 เกินเวลาที่แจ่มแสงหิรัญ
 ฤทัยหวิ ๗ หวาคอนาถนิก
 หวลรำลึกที่ไต้กล่อมถนอมขวัญ
 จำใจจำลาสุตาจันทร์
 แคชอนนชอไว้ชมภิมย์เฮย

สักระวารำเวสศุกรม

สักระวาเกิดขึ้นคัยลงลัยแล้ว

เป็นอย่างไรไก่อแก้วไม่ซานขัน

คินวนนคัเหมือนซักว่าทุกวัน

เมือคินนอนยังไม่ทันเค็มตาคั

ไม่ส่องหล้าหรืออย่างไรไฉนน

เขียนไฉนไบายพระสุริยา

นำเคื่องแค้นพระอาทิตย์เรืองฤทธิ

ไม่เตือนคัสังหารวัยมาเอย

สักระวารำเป๊ะ

สักระวาใจหายไม่วายโคก

เหมือนเกิดขึ้นคัยลัยโลกไม่แลเห็น

จะแลเหลียวเป็ลัยเป็ลัยล่าเศร้าทรวงเย็น

ไทนจะเว้นโคกกายังอาคูล

(สร้อย) ทอมตอกอะไว้ที่ในสวน

หอมดอกลำตวนกระกิ่งงา

หอมกระถินหอมกลั่นวนิกา

เสียดายกลิ่นสิ้นแล้วทุกหลายเทศ

จะจากไปไกลเนตร์เข็นเคษสูญ

หวังสวาทหัวใจจะขาดเฝ้าเพิ่มพูน

อนุตถการรักหนักหนาเอย

(สร้อย) หอมอะไรก็ไม่หอมขึ้น

หอมเหมือนเมือกคนวันสวาท

ใจจะขาดเสียดเพราะรัก

สักกระวารำเข้าหลุด

สักกระวานางฟ้ามารศรี

สมญาว่ามณีเมขลา

(สร้อย) เจ้าดวงดอกมณฑา

โถมนางฟ้าวิลาวัลย์เอย

สถิตย์ในวิมานรัตนา

สำหรับรักษาสมุทรไทย

(สร้อย) ดอกสันตะวา

สำหรับรักษาสมุทรไทยเฮย

• ดึงยามวสันต์นักขัตตฤกษ์

เทวาเอิกเกริกน้อยใหญ่

(สร้อย) ดอกอัญชัน

ถึงฤกษ์วันศุกร์ประจุมเฮย

จึงแต่งองค์ทรงเครื่องอำไพ

ลงไปเล่นกับหมู่เทวาเฮย

(สร้อย) ดอกมะเฟือง

แต่งองค์ทรงเครื่องอย่างเขยงมาเฮย

สี่กระวากทะเล

สี่กระวาฟ้าขาววนเข้าตรู

พินิจดูแสงเดือนแสงเจอนแสง

แสงทองส่องงามอร่ามแรง

จวนจะแจ้งเสียจริง ๆ ค้างจากจร

(สรว้อย) โอ้เจ้าดวงดอกไม้แก้ว
 เห็นท่าร้างแล้วเจ้าแก้วตาเขย
 แจ้งใจไคลคลาจำลารัก
 นตคนักแล้วหนลาไปก่อน
 แสนสุขสวัสดิศตถาวร
 ต้องจำจรรจำจากพวกกั้นเขย

(สรว้อย) โอ้เจ้าดวงพวงพยอม
 จะมาหายหอมเสียแล้ววันนี้เขย

นายพันธ์ ลักษณะสูต ผู้พิมพ์โฆษณา
โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร
๕๒๓ ถนนราชบุรี พระนคร

พ.ศ. ๒๔๗๗